

olyan írásaimmal, melyeket be sem fejeztem, elfeledtem, s később papírhalmok aljából a véletlen vetett elém. E kötet darabjai közt is van, melyek kezdő szakaszait tíz-egynéhány éve, befejező szakaszát pedig az idén írtam le. Folyománya volt ez is annak, hogy — noha jellegzetesen lírikus alkatnak tapasztalom magam — kinosan idegenkedtem személyi dolgaim úgynevezett kitérésétől. Becsvágyam kezdettől nagyobb volt annál, hogy csak magamat tárjam föl; valamennyiünkben — magában az emberben — vágytam megelni a föltárasra érdemest. Hogy ez a mélyebb lírai természet hozott-e aztán eredményt, ennek során nem a keletkezési időpontja számított, hanem egyes-egyedül formába öntésének dátuma! Nem a mikor tehát, hanem csakis a miképp.

Honnan fakad föl vajon már most, milyen mélyből jut fölszínre bennünk, az a lényeges, ami alakot, megformálást kíván? Van, ismétlem, ami húsz-harminc év előtről. Van, ami húszéves — még az is lehet, hogy húszhónapos — korunkból. Mondjunk le ezek lírai rendű megjelenítéséről, pusztán azért, mert megkerülik a tudat uralmát? Kár lenne. Mert hisz minél idősebbek vagyunk, annál több lehet a nehezen megragadhatóra nemcsak az igény, hanem a tapasztalat is.

